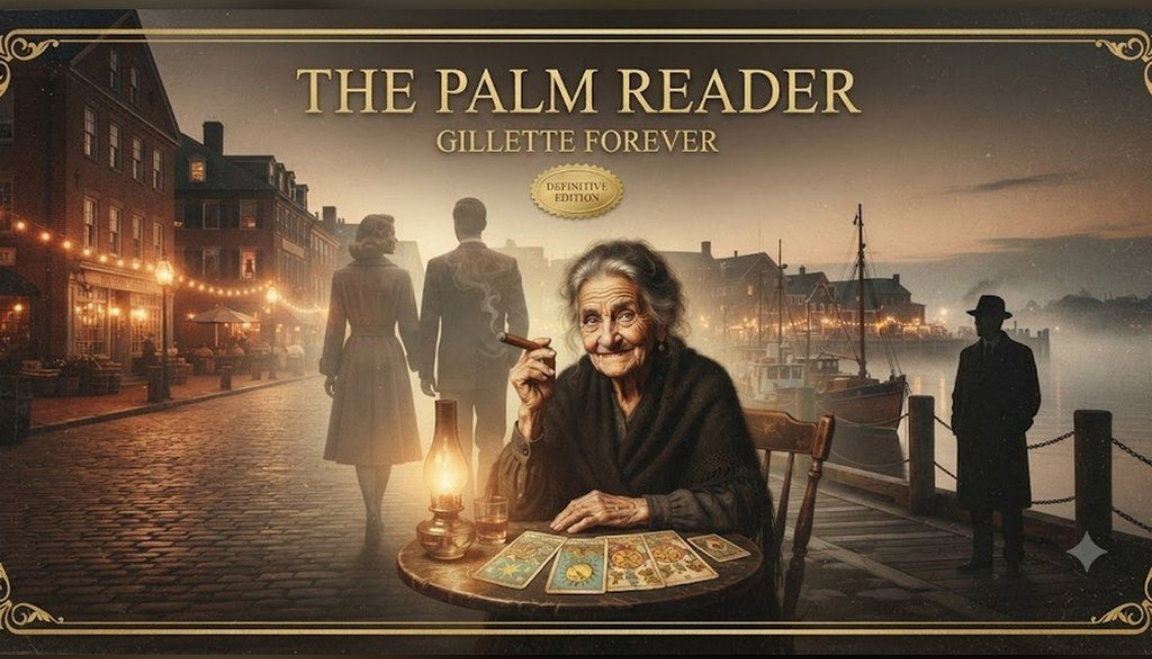

THE PALM READER
GILLETTE FOREVER
DEFINITIVE EDITION

DE HANDLEZERES VAN WALL STREET

Kader

Mijn kinderen keken van een afstand naar me. Ze glimlachten, maar geen van de drie kwam dichterbij. Ze fluisterden met hun moeder, en in dat gefluister hoorde ik het: mama, wie is onze vader in godsnaam?

Niet in biologische zin. In de zin of ze die waanzin hadden geërfd die het merk bekwaamheid noemde en de maatschappij krankzinnigheid — omdat hij nergens in een map paste.

Ik was teruggegaan naar mijn New York om een paar vrienden te zien. Diezelfde avond vlogen we naar Boston, het thuis van mijn moeder.

Op Main Street wachtte het vaste restaurant: kreeft en linguine. Twee Siciliaanse broers, hun accent een mengeling van Palermo en Massachusetts. Het voelde als *Once Upon a Time in America* — alleen schreef ik deze keer zelf de soundtrack, met mijn eigen grappen.

Een van de twee wilde me de volgende dag zien, laat in de ochtend. Ik begreep niet wat hij wilde. Rond het middaguur vond ik hem op de pier. Hij greep mijn arm: “Frega, wat is jouw relatie met MAGIE?”

“Hangt ervan af. De redactionele soort kan ik uitleggen. De commerciële soort kan ik verzinnen. De rest zou ik niet weten.”

“Nee, nee. Ik heb het over heksen en waarzegsters. De Indiërs uit India waren de eersten. Daarna de Afrikaanse santería’s. Allemaal bestrijden ze het kwaad met rituelen.”

Hij was goed op de hoogte. Ik hield me van den domme. Hij hield aan: “Ik wil je meenemen naar een vriendin van me, om de kaarten voor je te laten leggen.”

“De kaarten van de notaris heb ik thuisgelaten. Met poker ben ik gestopt.”

Hij barstte in lachen uit: “Niet die kaarten. Tarot.”

“Is tarot geen Siciliaanse sinaasappelsoort?”

“Speel niet de ezel, Frega. Nog altijd dezelfde klootzak. Kom mee.”

Twintig minuten lopen, vier blokken. We waren er.

Een Portugese vrouw, tweeënnegentig jaar oud, sigaar aangestoken. “Verdomd, je bent er. Ik wacht al een hele tijd op je. Juliana en haar Indiase vriend waren hier gisterochtend. Ze zijn woedend. Verstrikt in de rotzooi die je aan het schoppen bent met die verdomde gillettenarrative.com. Jij bent niet te kopen. Jij bent niet te verkopen. Jij bent niet uit te geven.”

Ik lachte als een gek. Het leek een droom. Mijn vriend kneep me: “Dit is geen Hollywood. Dit is Main Street.”

Ze begon met de lezing. Zei dat ik mijn benen niet over elkaar mocht slaan. Dat ik serieus moest zijn. Op een bepaald moment kwam er een stem — een geest, een echo van de andere kant:

“Frega, is het waar, wat je in deel 15 van de Gillette-saga hebt geschreven?”

Ik barstte in lachen uit. De handlezeres, ontmoedigd: “Magie is hier niet wat er nodig is. Tarot is niet wat er nodig is. Alleen gebeden zijn nodig.”

Welkom.
Ferdinando